

MIASTO MARZEŃ

WYSTAWA W GALERII BWA KROSNO
I W PRZESTRZENI MIEJSKIEJ

OTWARCIE:
SOBOTA 14.05.2022
GODZ. 18.00
UL. WOJCIECHA
ROBERTA PORTIUSA 4

BWA
KROSNO

UDZIAŁ BIORĄ:

Przemysław Branas
Ewelina Figarska
Magdalena Franczak
Lila Kalinowska
Martyna Karpowicz
Alfred Jan Kotder
Łukasz Kuśnierz
Weronika Lewandowska
Marta Ostajewska
Bianka Rolando
Jadwiga Sawicka
Aleksandra Wasilkowska
Kuba Woynarowski

ORAZ:

Paweł Krzaczkowski
Katarzyna Solińska
Bogna Świątkowska
Magdalena Ujma

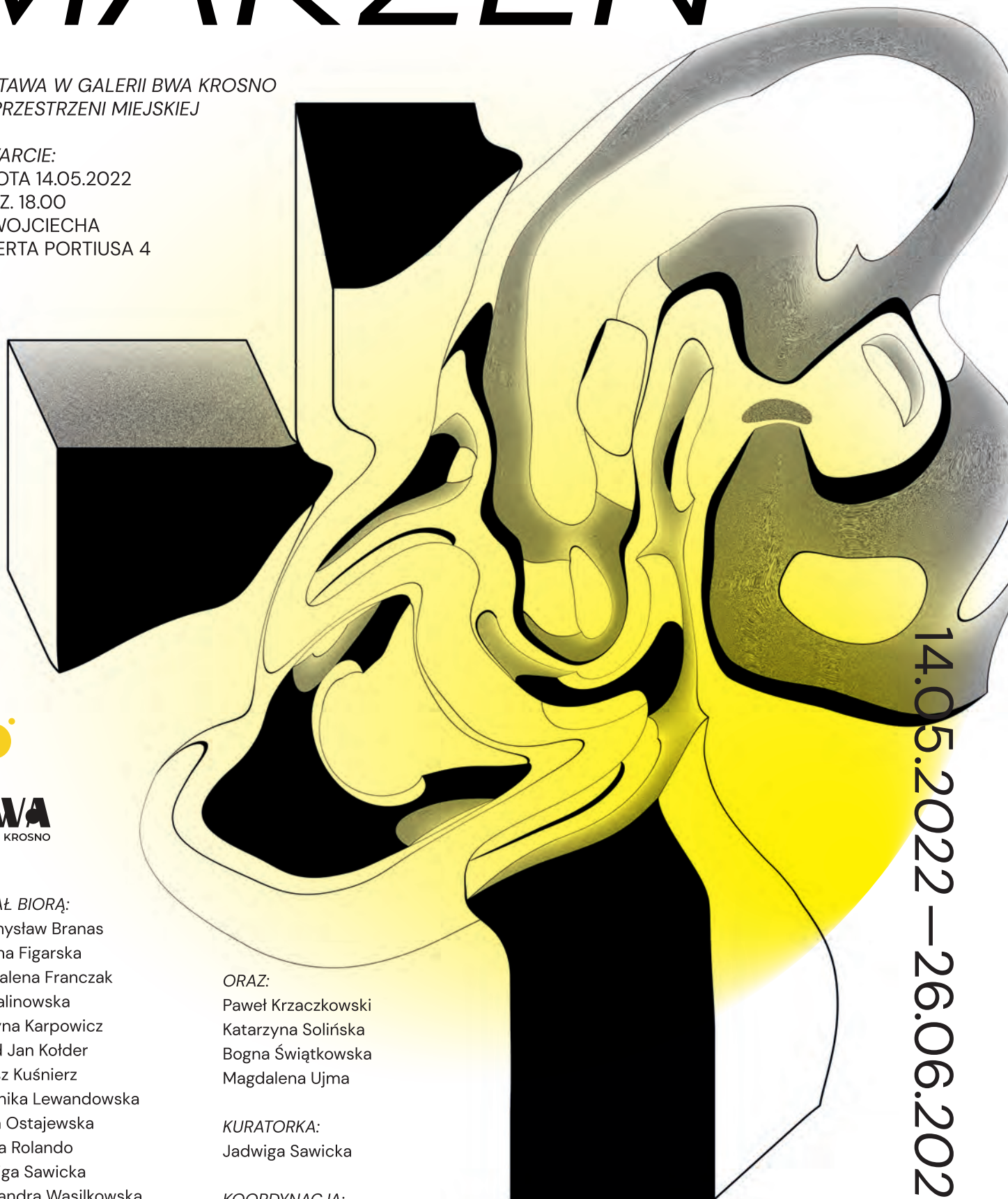
KURATORKA:

Jadwiga Sawicka

KOORDYNACJA:

Martyna Karpowicz

14.05.2022 – 26.06.2022

MIASTO MARZEŃ to wystawa o mieście, którego nie ma, ale które istnieje w wyobraźni, życzeniach, fantazjach i wizjach, czasami także: w pretensjach i żalach – o to właśnie, że nie istnieje...

W pewnych swoich przejawach wystawa odnosi się do konkretnego miasta: Krosna, a marzenia o nim przybierają całkiem realne kształty. Tak jest np. w przypadku projektów modernistycznego architekta Alfreda Jana Kołdera. Budynki jego projektu można oglądać w Krośnie, chociaż niektóre z nich uległy, nie zawsze fortunnym, przeróbkom. Na wystawie pokazujemy projekty (niektóre – niezrealizowane), utrwalone w momencie całego ich potencjału – tak jak zaistniały w wyobraźni architekta, jeszcze przed starciem się z materią rzeczywistości. Teraz mogą być obiektem marzeń o życiu po prostu luksusowym w przestrzeniach zaprojektowanych z myślą o komforcie, higienie, pełnych światła i otoczonych zielenią...

Tytuł wystawy nawiązuje do dwóch znaczeń słowa „marzenie”, a wystawa rozgrywa się w dwóch przestrzeniach: w galerii i w mieście. W galerii zobaczymy marzenia o lepszym mieście. Punktem wyjścia jest Kołder, ale proponowane są też alternatywne rozwiązania, pomysły może utopijne, a może zaskakująco praktyczne dotyczące całościowej zmiany koncepcji życia; dadaistyczne z ducha pomysły francuskich sytuacjonistów na przeobrażanie naszego doświadczania miasta i ich współczesne interpretacje, a także: miasta niebiańskie wizjonera Swedenborga. Ważnym elementem wystawy są wizualizacje odpowiedzi mieszkańców i mieszkank Krosna na pytania ankiety, przygotowanej specjalnie na tę okazję. Ankieta jest rodzajem swobodnej rozmowy, której tematem jest miasto – jak to często bywa w rozmowach, pojawiają się dygresje i odstępstwa od tematu.

Druga część wystawy to także drugie znaczenie słowa „marzenie”: to śnienie na jawie, fantazjowanie, odkrywanie cudowności w codzienności. To interwencje artystyczne w witrynach sklepów i nasączanie miejskiej przestrzeni poezją. Patronem tej części wystawy jest surrealista Louis Aragon i pamiętny obraz syreny pływającej na wystawie sklepu z laskami – wizja narratora „Wieśniaka paryskiego” w czasie spaceru po pasażu Opery w Paryżu. Proponujemy taki spacer po okolicach galerii; trasa spaceru, jego przestrzenna mapa, pojawi się w przestrzeni galerii, łącząc w ten sposób obie części wystawy.

Wystawa **MIASTO MARZEŃ** jest początkiem cyklu wydarzeń celebrujących 40-lecie działalności Galerii BWA w Krośnie.

Uczestniczki/uczestnicy:

Marzenia I (galeria)

Ewelina Figarska
Lila Kalinowska
Martyna Karpowicz
Alfred Jan Kołder,
Katarzyna Solińska
Jadwiga Sawicka
Aleksandra Wasilkowska

Marzenia II (miasto)

Przemek Branas
Ewelina Figarska
Magdalena Franczak
Łukasz Kuśnierz
Weronika Lewandowska
Marta Ostajewska
Bianka Rolando
Kuba Woynarowski

Kuratorka:

Jadwiga Sawicka

Koordynacja wystawy:

Martyna Karpowicz

Projekt przestrzeni:

Lila Kalinowska

Oprawa graficzna:

Justyna Radziej

Skład, projekt mapy:

Oleksandra Oharkina

Ewelina Figarska, *Szuranie w miejscach*, animacja

Sytuacyjności są dla mnie inspiracją do postrzegania na nowe sposoby. A gdyby tak patrząc przez okno na znajomy krajobraz, zobaczyć ten sam krajobraz, ale zmienić perspektywę patrzenia. Czy oglądałeś już swoje podwórko, stojąc na jednej nodze? Albo czy poznałeś już wszystkie możliwe kombinacje uchyleń swoich okien, o każdej porze roku? Sytuacjonizm to nie tylko spojrzenie w nowy sposób na miasto. To nauka patrzenia, postrzegania. Umiejętność zobaczenia swoich marzeń na otaczającej rzeczywistości. A gdyby tak stworzyć dom na szynach, który rano przemieszcza się nad morze, a wieczorem wraca do lasu? Albo dzielnice, które odpowiadają naszym uczuciom, które można by zmieniać w zależności od nastroju? Oczy sytuacjonisty są zabawą na miarę oszustwa własnego mózgu, ale też takich spojrzeń trzeba, żeby realne zmiany mogły się wydarzyć. Stworzyłam animację, esej na podstawie tekstu *Zarys nowej urbanistyki* Gilles Ivaina oraz *Teorii dryfu* Guy Deborda. Jak również osobistą mapkę Krosna o nazwie *Smacznej kawusi*, zachęcającej do dryfowania. Tak jak radzi sytuacjonista Debord zachęcam do używania interwałów czasowych nazywanych dniem i nocą. Można dryfować samemu, ale o wiele lepiej włączy się w grupie od 2 do 4 osób. Mapka jest do odnalezienia w przestrzeni galerii. Dobrej zabawy i smacznej kawusi!

Jadwiga Sawicka i Lila Kalinowska, *Miasto marzeń*, ankieta

Ankieta jest narzędziem badawczym, ale może być także środkiem wyrazu. Pozwala stworzyć sytuację: zadajemy pytania, dajemy kilka możliwości do wyboru. Otrzymujemy odpowiedzi i wyniki, przekładamy je na obrazy. To rodzaj bezinteresownej rozmowy, w której inne osoby pozwalają nam stworzyć własną wypowiedź. Tym razem chcemy porozmawiać o mieście. Jak to często bywa w rozmowach – pojawiają się dygresje, czasami pozornie odbiegamy od tematu. Rozmawiamy o mieście konkretnym, Krośnie i mieście, które jest w naszej wyobraźni. Na nasze pytania odpowiedziało 237 osób.

Lila Kalinowska, Martyna Karpowicz, Jadwiga Sawicka, *Miasto marzeń*, interpretacja ankiety

Lila Kalinowska, Ankieta, instalacja tekstowa
Martyna Karpowicz, Ankieta, wizualizacje danych
Jadwiga Sawicka, *Na niebie*, grafika cyfrowa

Lila Kalinowska, *Miasto marzeń*, instalacja

W swojej pracy nawiązuję do materiału stanowiącego projektową spuściznę krosnieńskiego architekta modernizmu Alfreda Jana Kołdera, realizowanego przez niego planu urbanistycznego rozwoju Krosna opracowanego przez Romana Felińskiego. Wizualizacje Kołdera, przygotowane na potrzeby komunikacji z klientami, to dla mnie arcydzieła opowiadające nie tylko o projektowanym budynku. Naszkicowane w nich miejsca, bogate w zieleni, z pięknym otoczeniem pokazują nie tylko architekturę i jej planowany kształt, ale przede wszystkim prezentują utopijną wręcz wizję, opowieść, do której chce się wejść. Zainspirowana ich niezwykłością postanowiłam rozpocząć pracę z tym materiałem. Chciałabym poszerzyć krajobraz z rysunków, który ze względu na ich specyfikę, architekt tylko zasugerował. Dokańczam opowieść, którą snuł projektant, za jego sugestią tworzę wizję miasta marzeń. Razem z kuratorką, Jadwigą Sawicką, chciałybyśmy pokazać niesamowitość i zdecydowaną ponadczasowość w patrzeniu Kołdera i Felińskiego na przestrzeń miasta, traktowaniu go jako żywego i mądrego organizmu, w którym budynki to tylko część dobrze zaprojektowanego ekosystemu, miejsca dla komfortowego i wygodnego życia.

Alfred Jan Kołder, wybrane projekty architektoniczne 1927-1936 (ze zbiorów prywatnych rodziny Kołderów).

Jadwiga Sawicka, *Wizje*, cykl kolaży.

Trzy malarskie kolaże są wizualnym komentarzem do wizji naukowca, filozofa i mistyka Emanuela Swedenborga. Chodzi o tą część jego wizji, gdy widzi on „siedziby i mieszkania aniołów”.

Anioły oprowadzają go po niebie; niebo jest zaskakująco materialne, anioły mieszkają w pięknych domach, pałace niebieskie zrobione są z czystego złota. Bogatym dobrze się wiedzie w niebie. Miasto niebiańskie to obfitość drogich kamieni i kontemplacja przedmiotów. Czy w niebie Swedenborg napotkał granice swojej wyobraźni? Czy anioły nie mówiły prawdy? Nie powiedziały mu wszystkiego?

Jadwiga Sawicka, *Na ziemi*, kolaż, wlepka

Pod brukiem jest trawa to parafraza sloganu, który pojawił się na ulicach Paryża w maju 1968, w czasie strajków i manifestacji studenckich (Sous les pavés, la plage! Pod brukiem leży plaża!)

Zamiast zrywania bruku dla budowania barykad proponujemy powrót do zieleni w mieście.

Aleksandra Wasilkowska, *4-PO-DMT CITY*, wideo i obiekt

Magiczne miasto powstało u schyłku antropocenu w wyniku entropii kryzysu i resetu toksycznego systemu. Na ruinach kapitalizmu wypączkowała architektura i ekonomia oparta o inteligencję rozproszoną, zbieractwo i sieci mikoryzowe. Krajobraz miejski stanowi hybrydalny biotop, w którym budynki, grzyby, maszyny i drzewa zsieciovane są rozrastającą się pod ziemią nieskończoną grzybnią. W cieniu drzew wyrastają domy i szklarnie, których architektura określana jest przez doświadczonych grzybiarzy jako architektura spirytualnego nomadyzmu. Zbieracze dzielą z grzybami doświadczenie niepewności, ale dzięki prekarnośći swojej egzystencji społeczność wytworzyła wyjątkowo nie-ludzką umiejętność współpracy, uważności, empatii i samoorganizacji.

Kobieta z torbą stała się figurą założycielską magicznego miasta nomadów i nowej wizji urbanistyki przyszłości.

Sytuacionistyczna mapa spaceru, park miniatur: Przemysław Branas, Magdalena Franczak, Łukasz Kuśnierz, Weronika Lewandowska, Marta Ostajewska, Bianka Rolando, Kuba Woynarowski.

Jakub Woynarowski, *Atlas*, wideo, witryna antykwariatu Portiusa 4

Miejscem ekspozycji, a zarazem tematycznym punktem wyjścia dla pracy wideo *Atlas* jest przestrzeń prowadzonej przez Zbigniewa Oprządka księgarni, zlokalizowanej w budynku krośnieńskiego BWA. Wybrane przez artystę tomy, wypożyczone z antykwarycznych półek, stają się elementami performatywnej „lekcji bez słów”. Narracja tego wizualnego wykładu wynika z nieoczywistych zestawień – na zasadzie analogii i przeciwieństw – książkowych grafik, odnoszących się do rozmaitych dziedzin wiedzy, takich jak astronomia, geologia, historia, medycyna, czy ezoteryka. Komentarz słowny zostaje tu zastąpiony odpowiednią gestykulacją, zabiegami montażowymi oraz graficznymi elementami, uzupełniającymi zarejestrowany obraz. Zastosowana przez autora para-naukowa „metoda badawcza” nawiązuje zarówno do tradycji atlasów wizualnych (w duchu *Mnemosyne* Aby’ego Warburga), jak i surrealistycznej koncepcji „przypadku obiektywnego” oraz myśli Lautréamonta, głoszącego piękno „przypadkowego spotkania na stole prosektoryjnym maszyny do szycia i parasola”.

Przemek Branas, Maska erekcyjna, obiekt, 2014, witryna, Rynek 20.

Maska nie służy do założenia. Nie nabierzesz dzięki niej tożsamości; jest zbiorem moich tożsamościowych rozważań. Dwie maski erekcyjne powstawały codziennie, przez kilka miesięcy, w mieszkaniu w bloku w Jarosławiu. Tykwa – podstawa konstrukcji – wyrosła w ogrodzie mojego ojca, reszta to substancje biologiczne.

Pchała mnie potrzeba tworzenia, bliska rzemiosłu. Energia, która towarzyszyła jej powstaniu, to frustracja i radykalna samotność.

Czerpałem też z miejsc dzieciństwa i ze związanych z tym doświadczeń. W tej masce zebrałem wszystko, co wiąże się z Piotrusiem Panem we mnie.

Bianka Rolando, Loom, instalacja, witryna, Rynek 19

Loom to angielskie określenie krosna tkackiego, ale też majaczenia, wyłaniania się z mgły.

Wiersze wykorzystane w pracy wizualnej Bianki Rolando pochodzą z tomu poetyckiego „Abrasz”, odwołują się do motywu tkania i barwienia, i alchemii.

Praca w nieczynnej witrynie sklepowej nawiązuje do motywu wyprzedaży. Nie jest to jednak wyprzedaż produktów ile sam ruch otwarcia i wymiany. Wyprzedaż na zasadach surrealistycznych pobłogosławił kiedyś Artur Rimbaud, amen. A skoro ma się dobre zaplecze, można zacząć wymianę, lecz nie po to by pozostała pustka. Trzeba napętnić swoje dziurawe kieszenie snem/wierszem, którego nie można sobie kupić, bo nigdy nie był na sprzedaż, fiku-miku.

Weronika M Lewandowska, Oko we mgle, performans, podcienia przy Rynek 5

Oko we mgle to pobudzające wyobraźnię poetyckie czytanie snu o mieście utkanym z mgły. To forma relaksacji i baśniowej opowieści o wynalazku, dzięki któremu można przenosić się do innego miejsca i zmieniać kształty rzeczy. Publiczność położy się pod baldachimem pulsujących projekcją kolorów i doświadczy snu na jawie w odmienionej przestrzeni miasta.

Performans wykorzystuje dźwięk przestrzenny. Inspiracją dla tekstu stała się wystawa o Janie Szczepaniku oraz jego prekursorskie urządzenia do transmisji obrazu i dźwięku.

Łukasz Kuśnierz, Stopy, instalacja fotograficzna w witrynie sklepu Obuwie, ul. Spółdzielcza 5

Stopy są inne... Stopy potrzebują stylu, uwagi i szacunku. Nie można je odziać w byle co. Stopy pomagają nam przejść w ciągu dnia niezliczone kilometry. Chronimy je butami, które dobieramy w zależności od okazji. Gdy idziemy do pracy, jedziemy na wakacje, uprawiamy sport, szykujemy się na wesele, pracujemy w ogródku.

Za każdym razem stopy potrzebują nowej skóry, która pozwoli im przetrwać. Czy wolno nam włożyć dziurawe buty lub co gorsze dziurawe skarpetki? Jest to niedopuszczalne. Nie można pozwolić na obrazę stóp takim zabiegiem.

Można chodzić w dziurawych spodniach, z których zresztą zrobiono trend. Dziurawe spodnie w kolanach już nikogo nie dziwią. Zniszczone i obdarte z godności... A stopy? Stopy są inne.

Zwiedzamy, oglądamy świat krocząc dumnie. Stopy są zawsze przed nami... są zawsze o krok przed nami...

Najpierw jest stopa, a dopiero później my.

Ewelina Figarska, *Byłam krzesłem, węzłem, praniem*, instalacja, ul. Spółdzielcza 5

(Inspiracją do tytułu jest dramat Andrzeja Pałygi *Powrót bogów*)

(...) W moim marzeniu sennym gram na flecie do bałaganu, jak indyjscy treserzy węży z pokorną wiedzą na temat bogów rzeczy małych. Mój niebezpieczny przyjaciel układa się w coraz to bardziej rytmiczne ruchy. Wężowate supły i węzły splatają się z moimi myślami w ponadmysłowym porozumieniu materii i człowieka.

Magdalena Franczak, *Sprzedawca Chrustu*, instalacja, gabłota w Domu Handlowym, ul. Sienkiewicza 15 oraz witryna sklepu metalowego, ul. Spółdzielcza 5.

Narzędzia. Przedmioty, które potrafią dopasować się do kształtów naszych ciał. A może to my dopasowujemy się do nich, mocując się z materią, która nie chce się wygiąć, opleść nadgarstków, zawinąć się wokół pasa stając się naszym przedłużeniem? Może to my posiadamy właściwości dopasowywania się?

Sprzedawca Chrustu miał na sobie błękitną, płócienną koszulę i wygięte w łuk ciało, równoważące ciężar mioteł, których dużą ilość, w tekstylnej konstrukcji, niósł na swoich plecach. Był upalny dzień, ludzie przemieszczali się po zacienionej stronie chodnika. Szedł przede mną przez kilka minut, a ja wpatrywałam się w te miotły myśląc o zwielokrotnionych drobnych gałązkach, łączących się w silne skupiska. Skupiska do porządkowania, zamiatania, wymiatania kurzu z kątów. Mocne w swojej kolektywności, zwarte, połączone metalowymi obręczami.

Pusta przestrzeń sklepu kusi i wabi opowieściami o dawnych relacjach i spotkaniach. Chciałabym je wymieść z kątów, pokazać ich widmową obecność, dopasować się do ich kształtu.

Marta Ostajewska, *body + city = dream city*, kadry z wideo, kiosk w holu Domu Handlowego, ul. Sienkiewicza 15

Meksyk to zabójca kobiet. Metody ich torturowania i zabijania powtarzają się.

Ciała są okaleczane i gwałcone. Ciała zabitych mężczyzn okrywane są szmatami, folią, kartonem. Ciała kobiet nie dostępują tego zaszczytu. Zbrodnia kobietobójstwa w Meksyku zagrożona jest karą od 40 do 60 lat więzienia, ale kobiety ciągle znikają. Ich zmasakrowane, poćwiartowane ciała znajdowane są na odludziu, bądź obnażone w miejscach publicznych. Kobiety walczą, protestują, w tych protestach podpalają i demolują miasto – ale nic się nie zmienia.

body + city = dream city to opowieść o pojedynczym ciele, które odbija historie martwych ciał kobiet i oddychającego nimi miasta. To ciało hybryda, wojownika i ofiary. Jego symbolem jest lilia, kwiat oznaczający czystość, niewinność, nadzieję i zmartwychwstanie. Kwiat, który pachnie śmiercią. *dream city* to przestrzeń pomiędzy snem a jawą, gdzie możliwe jest odwrócenie zadanej przemocy, połknięcie kruchości ciała, pożegnanie tych, które odeszły. Uchwyczone na migawce wspomnienia: rozmazane sny, kwiaty, niewypowiedziane pragnienia – giną w zwolnionym tempie uciekających obrazów. To oniryczny video performance o mieście, ciele, snach i przemocy.

Nagie ciało performerki splecione z obrazami miasta odzwierciedla gorzki smak okrutnego piękna CDMX. Ulica za ulicą miasto wypełnia się twarzami martwych kobiet. Opowieść o śnie, który nie miał prawa się wydarzyć, a jednak się wydarzył. A gdyby udało się cofnąć czas?

sen ≠ miasto

ciało ≠ miasto

cisza ≠ miasto

Przemek Branas – absolwent Wydziału Intermediów Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie oraz Interdyscyplinarnych Studiów Doktoranckich Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. Twórca indywidualnych wystaw (Dzień nieobecności, Cricoteka, Kraków, 2021 I Wanna Be Your Colonizer, Gdańska Galeria Miejska, 2019, Moonrise, Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku, 2019, I Is Somebody Else, Centrala Space, Birmingham 2019. Rezydencje artystyczne m.in. w Meet Factory (Praga, Czechy 2016), Sesama (Yogyakarta, Indonezja 2017), Terra Foudation for American Art (Giverny, Francja 2017), Villa Romana, Deutsche Bank (Florencja, 2019).

Laureat nagrody Fundacji Grey House Szara Kamienica (2015), zdobywca drugiej nagrody w konkursie Spojrzenia – Deutsche Bank (2017), współorganizowanym przez Zachętę – Narodową Galerię Sztuki.

Ewelina Figarska – absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi, oraz studentka Athens School of Fine Arts (2018). Obecnie doktorantka w Szkole Doktorskiej UR. Artystka interdyscyplinarna, poetka. Od 2019 roku współtworzy galerię-kolektyw Garaż. Zajmuje się obiektem, prozą poetycką, performance.

W poszukiwaniach teoretycznych zajmuje się antropologią codzienności oraz rytuałnością aktywności artystycznej. Ostatnia wystawa indywidualna w bwa drewniana Nigdy Cię tu nie było. Jem budyń. Publikowała teksty w Malkontentach, Nowych Szepach, Łałoku, Tlenie Literackim. Współpracuje z bwa drewniana.

Magdalena Franczak – artystka interdyscyplinarna. Tworzy rzeźby, rysunki, fotografie, pracuje z przestrzenią publiczną. Twórczyni Nomadycznej Pracowni oraz publikacji artystycznych. Współkuratorka projektu Manifesty dla Przyszłości. Wystawia w galeriach w Polsce i za granicą (m.in. Art Cube Artists Studios Jerusalem, Zachęta w Warszawie, Arsenał w Poznaniu, BWA Zielona Góra, BWA Katowice, Galeria Biała i Labirynt w Lublinie, CSW w Toruniu, Atelierhaus Salzamt w Linzu i wielu innych).

W swojej praktyce artystycznej stara się redefiniować zastany porządek, nadając formom nowe znaczenia. Sklejając ze sobą kształty wyjęte z rzeczywistości tworzy opowieść o utopijnym świecie, w którym każdy głos może wybrzmieć z równą siłą nie zagłuszając drugiego.

Lila Kalinowska – artystka, aktywistka, doktorantka na Uniwersytecie Rzeszowskim. Ukończyła studia na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie na Wydziale Architektury Wnętrz oraz na Wydziale Malarstwa (kierunek scenografia). Mieszka i tworzy w Przemyśle. Współkuratorka międzynarodowego festiwalu Centrum światów jest tutaj odbywającego się cyklicznie w przestrzeni miejskiej Przemyśla.

Martyna Karpowicz – animatorka kultury, edukatorka i kuratorka. Absolwentka kulturoznawstwa na Uniwersytecie Łódzkim, studentka informatyki społecznej na Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych w Warszawie. Kieruje Działem Programowym w Biurze Wystaw Artystycznych w Krośnie.

Alfred Jan Kołder – ur. 1900 w Boguminie na Zaolziu, zm. 1945 w Krośnie. Ukończył wydział budowlany w Wyższej Szkole Przemysłowej w Krakowie, w roku 1924 został budowniczym miejskim w Krośnie – przez ponad 20 kolejnych lat kształtując obraz dzisiejszej zabudowy, nie tylko samego Krosna, ale też jego okolic. Twórca niezwykle aktywny i zaangażowany, tworzący w myśl modernistycznej idei Gesamtkunstwerk – syntezy sztuk, łącząc architekturę, rzeźbę, malarstwo ze sztuką stosowaną – tworzący spójne artystycznie projekty budynków, wnętrz oraz ich otoczenia.

Paweł Krzaczkowski – kurator, eseista, librecista, poeta. Redaktor wielu publikacji m.in. „Recyklingu Idei” nr 16 pt. Cena architektury (2014), Formatu P nr 10 pt. Subterranea (Bęc Zmiana 2015), autor wraz z Mateuszem Kwaterko Przewodnika dla dryfujących (Bęc Zmiana 2015). Publikuje teksty dotyczące architektury, muzyki, czasami sztuk wizualnych i literatury.

Łukasz Kuśnierz – absolwent Wydziału Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego. W 2017 roku obronił dyplom pt. Obraz zamknięty w pracowni dr hab. prof. UR Jana Maciucha, oraz dra Krzysztofa Pisarka Otrzymał nagrodę im. Jerzego Panka za Najlepszy Dyplom Artystyczny Wydziału Sztuki Uniwersytetu Rzeszowskiego 2016/2017. Od 2018 roku pracownik w Zakładzie Grafiki Projektowej i Multimediów w Instytucie Sztuk Pięknych Uniwersytetu Rzeszowskiego.

Weronika M Lewandowska – poetka spokenwordowa, reżyserka, pisarka i producentka wykonawcza VR-u „Noccc” – wirtualnego poematu erotycznego, który miał swoją premierę na Sundance Film Festival i został nagrodzony za najlepszy projekt dźwięku dla rzeczywistości VR i AR na Cinequest Film & VR Festival w 2021. Doktora kulturoznawstwa, badaczka nowych mediów i doświadczeń immersyjnych. Wykładowczyni kreatywnego pisanie i sztuki transmedialnej na Uniwersytecie SWPS oraz trendów w projektowaniu w School of Ideas w Warszawie.

Marta Ostajewska – artystka, performerka, doktor sztuk pięknych. Absolwentka ASP w Gandawie (specjalizacja: Performance Art) oraz Filologii Polskiej (Teoria Kultury) UŁ. Obroniła doktorat w ASP we Wrocławiu. Brała udział w wielu międzynarodowych projektach i festiwalach (m.in. RIAP w Kanadzie, rezydencja artystyczna w Danii Human Hotel: Kopenhaga, IMAGINARIUS w Portugalii, BIO50 w Lublanie, PAB OPEN 2015, PAB OPEN 2017 w Bergen, INTERAKCJE w Piotrkowie Trybunalskim, FOTOFESTIWAL w Łodzi). Redaktor naczelna magazynu „Powidoki” wydawnego przez ASP w Łodzi (2019-2021).

Redaktor merytoryczna książki Kiwi z PL. Opowieści performerów (Uniwersytet Warszawski). Członkini grupy Frakcja. Publikuje, bierze czynny udział w międzynarodowych konferencjach dotyczących site-specific. Interesuje ją performance, świat ukryty, relacja przestrzeni, ciała i przedmiotu.

Wyznawczyni ontologii zorientowanej na obiekt, demokracji przedmiotów i przestrzeni, wyzwająca je z ich form użytkowych.

Bianka Rolando – poetka, artystka sztuk wizualnych, wykładowczyni akademicka. Współpracuje z Galerią Foksal w Warszawie. Autorka książek: Rozmówki włoskie, Biała książka, Modrzewiowe korony, Podpłomyki, Łęgi, Mała książka o rysunku, Pascha, Stelle, Ostańce, Abrasz.

Jadwiga Sawicka – tworzy obrazy, fotografie, obiekty, instalacje tekstowe, również w przestrzeni publicznej. Wystawy indywidualne m.in. w Galerii Foksal w Warszawie, w Zachęcie – Narodowej Galerii Sztuki w Warszawie, w Bunkrze Sztuki w Krakowie, w CSW Zamek Ujazdowski w Warszawie. Brała udział w licznych wystawach problemowych w kraju i prezentacjach polskiej sztuki za granicą.

Kuratorka wystaw, m.in. w BWA Tarnów, w Galerii Arsenał w Białymstoku, w Zachęcie – Narodowej Galerii Sztuki w Warszawie oraz w Gdańskiej Galerii im. Günтера Grassa, Mieszka w Przemyślu, pracuje w Instytucie Sztuk Pięknych Uniwersytetu Rzeszowskiego. Współpracuje z galerią BWA Warszawa.

Katarzyna Solińska – historyk sztuki, muzeolog, kurator i koordynator projektów wystawienniczych i edukacyjnych. Edukator historii sztuki w Biurze Wystaw Artystycznych w Krośnie, gdzie prowadziła m.in. spacerory architektoniczne „Krosno w formie” i „Krosno w hurcie i detalu”.

Koordynator projektu „Zadomowieni w dziedzictwie – zabytkowe domy i wille Krosna” w ramach projektu Narodowego Instytutu Dziedzictwa. Kurator lokalny projektu „Infrastruktura Niepodległości: Architektura polskich powiatowych projektów modernizacyjnych” we współpracy z Narodowym Instytutem Architektury i Urbanistyki. Edukator w projekcie „Archi-przygody” realizowanym przez Narodowe Centrum Kultury.

Bogna Świątkowska – pomysłodawczyni, fundatorka i prezeska zarządu Fundacji Bęc Zmiana, z którą zrealizowała kilkadziesiąt projektów poświęconych przestrzeni publicznej, architekturze i projektowaniu, a także konkursów adresowanych do architektów i projektantów młodego pokolenia. Inicjatorka i redaktorka naczelną czasopisma „Notes na 6 tygodni”.

Aleksandra Wasilkowska – architektka, której praktyka plasuje się pomiędzy architekturą, urbanistyką, scenografią i sztuką. Interesuje ją kolektywność i inteligencja rozproszona jako model produkcji architektury. Jest autorką i redaktorką publikacji Architektura Cienia (wyd. Fundacja Inna Przestrzeń), City is the City (wyd. Inst. Teatralny) i Warszawa jako struktura emergentna (wyd. Fundacja Bęc Zmiana), w których bada potencjał samoorganizacji i emancypacji tkwiący w przestrzeniach na peryferiach systemu. Jej instalacje były pokazywane m.in. w Muzeum Guggenheima w Nowym Jorku, CIVA w Brukseli, Seoul Art Center, PAM w Monachium oraz na Biennale Architektury w Wenecji. Wasilkowska była kuratorką wystaw „Bazaristan” i „Pazur”, które odbyły się w przestrzeniach rewitalizowanych przez nią targowisk. Jej pracownia architektoniczna specjalizuje się w projektach urbanistycznych zero-ekologicznych osiedli, bazarów, toalet publicznych, parków, szkół, galerii i scenografii.

Magdalena Ujma – historyczka i krytyczka sztuki, kuratorka wystaw i projektów z zakresu sztuki współczesnej. Ukończyła studia z historii sztuki (KUL) i zarządzania kulturą (Ecole de Commerce, Dijon). Prowadziła Galerię NN w Lublinie, pracowała w redakcji kwartalnika literackiego „Kresy”, w Muzeum Sztuki w Łodzi i w Galerii Bunkier Sztuki w Krakowie. Obecnie sprawuje opiekę nad kolekcją w Ośrodku Dokumentacji Sztuki Tadeusza Kantora „Cricoteka” w Krakowie. Jest prezeską Sekcji Polskiej Międzynarodowego Stowarzyszenia Krytyków Sztuki AICA.

Jakub Woynarowski – interdyscyplinarny artysta, niezależny kurator, projektant oraz ilustrator. Absolwent i wykładowca ASP w Krakowie. Realizuje projekty z pogranicza teorii i praktyki wizualnej. Autor koncepcji artystycznej wystawy w Pawilonie Polskim podczas 14 Międzynarodowego Biennale Architektury w Wenecji. Laureat Paszportu Polityki w kategorii sztuk wizualnych. Swoje prace prezentował m.in. w Fondazione Memmo w Rzymie, MeetFactory w Pradze i MSN w Warszawie.

Wydarzenia towarzyszące:

29 maja 2022 godz. 11:00

Katarzyna Solińska, Małe wielkie plany Krosna – o mieście, które mogło być ogrodem. Wykład.

Wielki Kraków, Wielki Lwów... Wielkie Krosno? Jak wyglądały małe, ale wielkie w skali, rozmachu, i w swej idei plany rozbudowy Krosna z lat 20. XX wieku? Były tylko marzeniami, mrzonkami miejskich modernistów pochłoniętych ideą stworzenia miasta- ogrodu? Czy jakieś ślady „wielkiego Krosna” możemy jeszcze dzisiaj dostrzec we współczesnym nam mieście? Przypadek Krosna to szereg nieprzypadkowych związków istniejących zarówno między budynkami, jak też tego co zaistniało pomiędzy nimi – zaprojektowanej integralnie z budynkami zieleni – parkami, skwerami, bulwarami i przydomowymi ogródkami. Porozmawiajmy – o Krośnie marzeń, mieście-ogrodzie i mieście współczesnym – bez ogródek.

5 czerwca 2022 godz. 11:00

Bogna Świątkowska, Powiększenie. Potencjał przestrzeni publicznych przy instytucjach kultury. Aktywny audyt w formie spaceru.

Przestrzenie publiczne wokół instytucji kultury tworzą miejsca spotkań, ale mają też zdolność – nie zawsze w pełni wykorzystywaną – budowania koalicji na rzecz równościowych, dobrze zaprojektowanych, wrażliwych na potrzeby wszystkich użytkowników, przestrzeni społecznych. Mogą umożliwiać codzienny kontakt ze sztuką i kulturą odbiorcom o zróżnicowanych gustach i kompetencjach – co jest istotne zwłaszcza w czasie kryzysów. Mogą również być miejscami bezinteresownej wymiany, wzajemnych inspiracji, oddolnych inicjatyw, a tym samym – ostoją wartości demokratycznych, wpływając pozytywnie na społeczną inkluzję, a w końcu na znaczenie i popularność instytucji. W czasie spaceru szukać będziemy elementów przestrzennych wzmacniających poczucie wspólnoty. Bazą będzie raport z badania przeprowadzonego w ub. r. przez Fundację Bęc Zmiana: www.beczmiana.pl/powiekszenie

5 czerwca 2022 godz. 13:00

Paweł Krzaczkowski, Czego nie widać. Włóczęga miejska jako czynnik rozwoju przyjaznego środowiska miejskiego. Wykład i spacer.

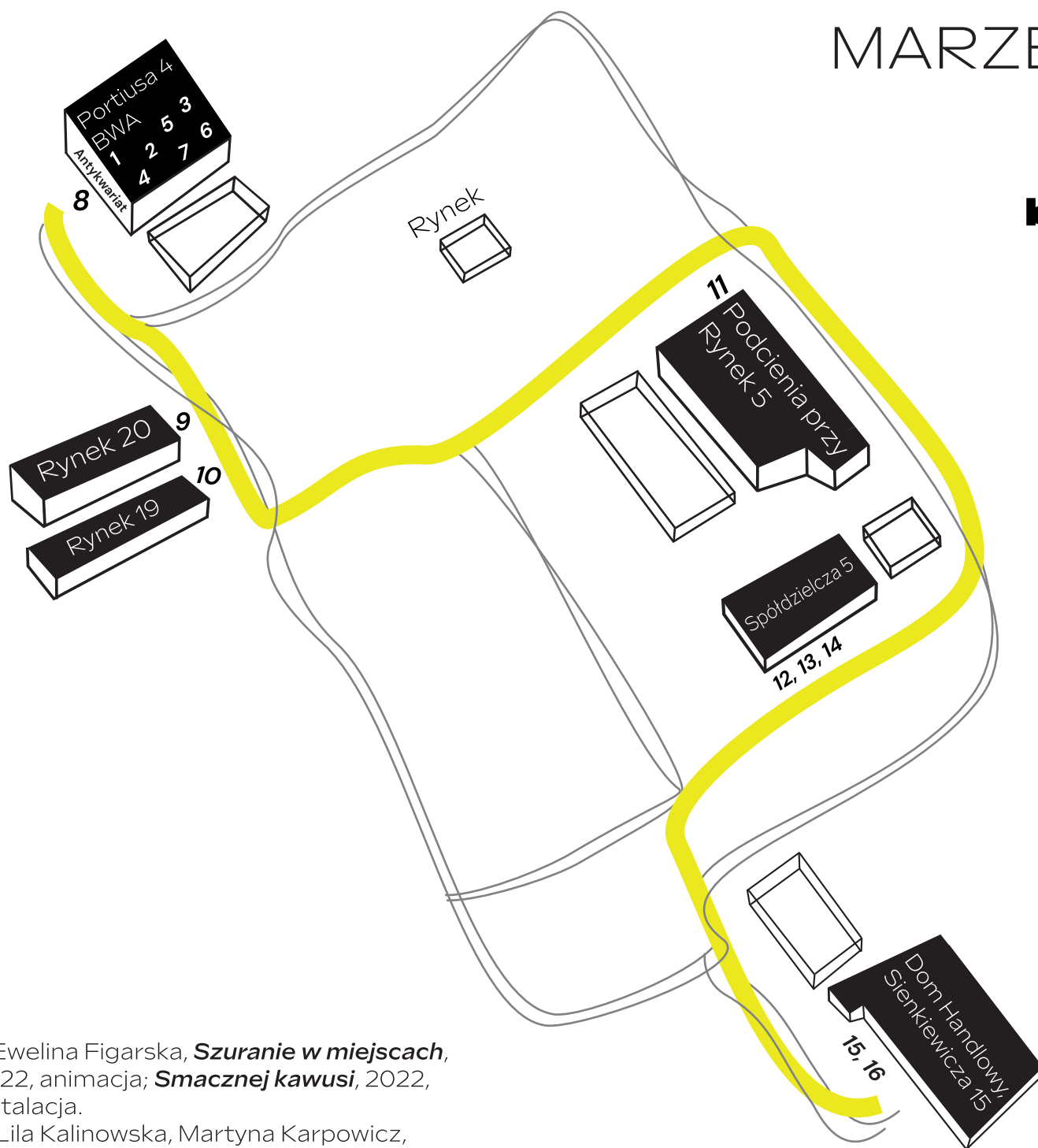
Godzinny spacer poprzedzony około dwudziestominutowym wprowadzeniem dotyczącym sytuacjonistycznych praktyk doświadczania przestrzeni miejskich. W ramach spaceru szukać będziemy nieoczywistych elementów przestrzeni Krosna, które mogą mieć istotne znaczenie dla budowania przyjaznego habitatu miejskiego.

12 czerwca 2022 godz. 11:00

Magdalena Ujma, Międzymiasto. Architektura Polski małych miast. Wykład.

Jak wyglądają dziś małe miasta w Polsce? Czy ludziom dobrze się w nich żyje? Czy można w nich zauważyć boom budowlany, odnawianie centrów, poszukiwanie własnej specyfiki – także poprzez kształtowanie architektury, miejsc zielonych i krajobrazu? Czy małe miasta dbają o swoją tradycję? Jak to się odbija w ich architekturze? Jak wreszcie wygląda działalność kulturalna w takich miejscach? Jakie są najlepsze nowe instytucje w małych miastach i ich siedziby?

MIASTO MARZEŃ

1. Ewelina Figarska, *Szuranie w miejscach*, 2022, animacja; *Smacznej kawusi*, 2022, instalacja.

2. Lila Kalinowska, Martyna Karpowicz, Jadwiga Sawicka, *Miasto marzeń*, 2022, interpretacja ankiety.

3. Lila Kalinowska, *Miasto marzeń*, 2022, instalacja.

4. Alfred Jan Kołder, *Wybrane projekty architektoniczne*, 1927-1936.

5. Jadwiga Sawicka, *Wizje*, 2022, cykl kolaży.

6. Aleksandra Wasilkowska, *4-PO-DMT CITY*, 2022, obiekt i wideo.

7. *Sytuacjonistyczna mapa spaceru, park miniatur*: Przemysław Branas, Magdalena Franczak, Łukasz Kuśnierz, Weronika Lewandowska, Marta Ostajewska, Biana Rolando, Kuba Woynarowski.

8. Kuba Woynarowski, *Atlas*, 2022, wideo.

9. Przemysław Branas, *Maska erekcyjna*, 2014, obiekt.

10. Biana Rolando, *LOOM*, 2022, instalacja w witrynie.

11. Weronika Lewandowska, *Oko we mgle*, 2022, performans.

12. Łukasz Kuśnierz, *Stopy*, 2022, instalacja fotograficzna w witrynie sklepu Obuwie.

13. Ewelina Figarska, *Byłam krzesłem, węzłem, praniem*, 2022, instalacja.

14. Magdalena Franczak, *Sprzedawca chrustu 2*, 2022, instalacja.

15. Magdalena Franczak, *Sprzedawca chrustu 1*, 2022, instalacja.

16. Marta Ostajewska, *body + city = dream city*, 2022, kadry wideo, tekst.